

paa et jevnligt Tilfyn. Sa, jeg vil gaa endnu videre, jeg fristes til at sige, at meget strenge Straffebestemmelser let kunne blive en Hovedpude for, at der tages nogen Hvil med Hensyn til Tilfynet; man stoler paa, at Straffebestemmelserne ere strenge nok, saa man ikke er saa aktiv og virksom i Tilfynet, som man maaske vilde være, dersom man ikke stolede paa de meget strenge Straffebestemmelser. Endnu Et har jeg at bemærke med Hensyn til de Straffebestemmelser, der ere foreslaaede i Lovudkastet og da navnlig, forsaavidt angaar Indholdet af Lovforslagets § 11. Det er der foreskrevet, at, naar Nogen domfældes, bliver dette altid at bekendtgjøre af Politiet med Anførelse af den Skyldiges Navn og Forseelsens Bessaffenhed, og denne Bekendtgjørelse, tilføies der, skal indrykkes i de i § 11 nærmere betegnede Aviser. Den Bestemmelse, at Dommen altid skal offentlig bekendtgjøres, er ikke saa lidt strengere end den tilsvarende Bestemmelse i den tydske Lov. Det hedder nemlig, overfat, i sidstnævntes § 16: „I Dommen eller Straffebestemmelserne kan det foreskrives, at Dommen skal paa den Skyldiges Beføstning offentlig bekendtgjøres“. Der er altsaa den Forskjel blandt Andet mellem denne Bestemmelse og den tilsvarende Bestemmelse i nærværende Lovforslags § 11, at den tydske Lov foreskriver, at det kan bestemmes, at Domsfældelsen skal offentliggøres, medens Lovforslaget foreskriver, at det altid skal ske, at Dommen altid skal bekendtgjøres. Det Sidste er jo meget strengere. Der er fremdeles en anden Forskjel mellem den tydske Lovs § 16 og det foreliggende Lovforslags § 11 i den Retning, jeg her taler om, og det er den, at det i den tydske Lov § 16 endvidere hedder, at paa Forlangende af den fritjendte Anklagebeholder har Retten at forordne Frifindelsen offentlig bekendtgjort, og at Statskassen skal bære Omkostningerne ved denne Bekendtgjørelse af Frifindelsesdommen, forsaavidt disse Omkostninger ikke maatte være paalagte den, der har været under Undersøgelse ved Dommen. Det, som her tilsigtes, er aabenbart at give den, der har været mistænkt, og mod hvem der rettes en Undersøgelse, men som viser sig at være straffri, og altsaa ikke har begaaet noget Ulovligt, nogen Opreisning for den Dødt, som en saadan Mistanke og reist Undersøgelse altid efter sin Natur maa have udsat ham for. Det er dette Hensyn til at skaffe den Uskyldige en Opreisning, der ikke findes i det foreliggende Lovforslags § 11. Smidtertid maa jeg sige, at jeg tror, at man bør tage under nøie Overveelse om man overhovedet bør gaa til i vor Strafferet som et nyt Straffeonde at optage den Bestemmelse, at Folk skal sættes i Avisen. Vor borgerlige Straffelov kender ikke et saadant Straffeonde, den opstiller ikke dette Straffeonde, hvor den opregner de Straffeonder, der kunne idømmes i Straffesager. Jeg vil ind-

rømme, at det vistnok kan være særdeles ubehageligt for Mange at komme i Avisen, i Særdeleshed naar de ikke ere vantede dertil, men jeg ser dog ingen Grund til, at man gjør det til en loomsig Straf at bekendtgjøre Folks Forseelser i Aviserne. Et Andet er, at Aviserne af sig selv bekendtgjøre saadanne Domme, det pleie de ofte ikke at forsømme; det hører til de Meddelelser man jevnlig finder i Bladene, men det er meget forskjelligt fra at paabyde, at noget Saadant skal ske som Straffeonde. Jeg skal som sagt anbefale, at man tager meget nøie under Overveelse, hvorvidt man bør gaa til at indføre denne nye Straffemaade hos os, og jeg lægger ikke Dølgemaal paa, at jeg for mit Vedkommende ikke tror, at den er anbefalelsesværdig.

Th. Nielsen: Det var naturligt efter den Gang, Sagen har taget, om Lovforslaget var gaaet til Udvalg eller videre uden nærmere Omtale, idet det ærede Thing vil erindre, at ifjor naaede vi til det Standpunkt at faae den viift hen til Udvalg, men da det først var ved Samlingens Slutning eller i alt Fald langt hende, lykkedes det ikke at faae det tilbage fra Udvalget igjen. Da der imidlertid lader til at skulle udvilles sig en endog temmelig lang Forhandling om det, skal jeg heller ikke undlade at gjøre nogle Bemærkninger. Det ærede Thing vil erindre, at jeg for nogle Dage siden under Finantslovens Behandling tog Ordet for at skaffe bedre Leieboliger, for derigjennem at bidrage til, at der kommer en sundere Arbejderklasse tilstede. Men lige saa stor Vægt det har, at man har gode og funde Leieboliger, lige saa stor Vægt kan det vel siges at have, at Arbejderklassen faaer gode og funde Levnetsmidler, og det tør vel ikke beskrives efter den Udvikling, vi ere komne ind i herhjemme, at det navnlig er Arbejderklassen, de flette Levnetsmidler gaa ud over; vi ere jo desværre naaede til det Standpunkt, at der under Navn af brændt Kaffe selges baade Rug og Brødstorper og mange andre Ting, og at der under Navn af Vin selges Ting, som undertiden kunne være temmelig farlige for Sundheden. Det Samme gælder om andre Produkter. Det blev ifjor oplyst her i Thinget, at det ikke sjældent er Tilfældet, ja at der endog skulde være en Fabrik i Lybskland, i Westphalen, der selskafte sig med at fabrikere The, der saa blev sendt til Kina, og fra de gode Kinesere kom her tilbage igjen som god kinesisk The. Naar alt Sligt gaar i Svang, maa der være en Nødvendighed tilstede for Loven. Jeg veed nok, at Udskillige have udtalt en Nædsel for den, og at navnlig, da det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjer) henimod Slutningen af Forhandlingen ifjor fik Ordet og udtalte sig imod den, lød der Bifald fra flere Sider. Uagtet man efter den foregaaende Forhandling skulde tro, at hele Thinget var stemt